

ningsmandskaberne til at gaa ud. Man vil forstaa, hvad Betydning det i Almindelighed har at have Havneanlæg paa Jyllands Vestkyst, naar der er en stærkt indadgaende Strøm og Paalandsstorm, naar man hører, at Skibet „Manicia“ stak 7 Meter, og det, uagtet Vanddybden paa Havrevlen kun var 4,7 Meter, alligevel lykkedes Skibet at komme ind i Kanalen, idet den stærke indgaende Strøm efterhaanden skar Sandet væk under Skibets Bund, saa at det flyttede ind over Revlen og flød ind i Kanalen. Samme Dag lykkedes det ogsaa en svensk Skonnert, ligeledes af stor Værdi, at komme ind.

Udgifterne ved dette Anlæg ved Thyborøn er i alt beregnede til 1,8 Mill. Kr., nu vil de blive noget højere paa Grund af Prisstigningen. Men jeg tror, man vil forstaa Nytten af denne Udgift, naar man ser, at det en enkelt Dag i Paalandsstorm er lykkedes paa Basis af dette Tilflugtssted at redde Værdier, der andrager saadant noget som henved 3 Mill. Kr. Jeg skal oplyse, at den paagældende Kaptajn som Belønning af Assuranceselskabet fik en Dusør paa 50 000 Kr., og hans Rederi gav ham Ferie i et Aar med fuld Lønning. Man vil deraf forstaa, at det var en Bedrift, her blev øvet, og store Værdier, der blev reddet.

Men naturligvis er det ikke tilstrækkeligt, at vi efterhaanden ved Bygning af denne Mole skaber en større Dybde i Thyborøn Kanal. Lovens Hensigt var tillige, at der derefter skuldeske Uddybning af Fjordgrundene, saaledes at Skibe i Trafikfart kunde sejle Thyborøn ind og ud til de vestjydske Byer ved Limfjorden. Derfor vil jeg meget henstille, at man, da det har vist sig, at den tilsigtede Nytte kan naas ved Anlæg af denne Mole, nu ogsaa tager fat paa den anden Side af Opgaven, nemlig Uddybningen, hvortil i sin Tid blev bevilget 350 000 Kr.

Til Trafikministeren vil jeg endvidere rette en Hænstilling i Anledning af, at det har vist sig, at den Bane, der fører fra Thyborøn til Lemvig — væsentlig paa Grund af, at Fiskeriet er standset —, ikke kan klare sig, saa at man har maattet opsige Folkene til 1. Februar. Jeg anmoder den højtærede Minister om at stille sig velvilligt til de Forhandlinger, der nu vil blive ført om at holde Banen i Gang; thi ikke alene vil det naturligvis være en stor Ulykke for de paagældende Funktionærer, men en endnu større Ulempe vil det være for den paagældende Egn, om den maatte nedlægges. Jeg ved, man har paatænkt en Løsning, saaledes at Kommunerne skulde afholde en Del af Underskuddet. Men Forholdet

er her dette, at den største af Kommunerne, den, som har størst Interesse i Banen, nemlig Harboøre Kommune, i Øjeblikket er særdeles vanskeligt stillet, idet der i denne Kommune bor 200 Fiskere, og naar deres Erhverv i det væsentlige ligger stille, vil man forstaa, at Kommunen ikke har Evne til at yde noget større Bidrag til at holde Banen i Gang; der vilde derfor i alt Fald kun kunne blive Tale om et begrænset Tilskud. Da ogsaa Staten er interesseret i, at Banen holdes i Gang, idet den fører Materialer ud til Arbejderne ved Thyborøn, haaber jeg, at den højtærede Minister vil stille sig saa velvilligt som paa nogen Maade muligt til de Forhandlinger, der nu vil komme.

Endelig vil jeg henstille til den højtærede Minister, at et Andragende, der er indsendt fra Beboerne i Trans om at faa fortsat Høfdebygningen ud for Bovbjerg, ogsaa bliver velvilligt behandlet. Jeg ved, at Andragendet er indkommet saa sent, at der ikke kunde blive stillet Forslag paa Finansloven; men jeg tror, man vil være klar over, at de Foranstaltninger, der er gjorte i Retning af at bygge Høfder ved Bovbjerg, har vist sig særdeles hensigtsmæssige, og at det derfor vil være nyttigt at fortsætte dermed, saaledes at hele Bovbjerg bliver sikret.

Det ærede Medlem Hr. Heilesen omtalte i Gaar Forholdene vedrørende Ædruelighedsarbejdet. I det andet høje Ting behandles jo nu et Forslag om en ny Beværterlov, og jeg vil ligesom det ærede Medlem udtale Ønsket om, at dette Lovforslag hurtigt maa blive ført igennem; derfor skal vi naturligvis ikke her i Enkelt-heder tale om disse Forhold. Men Sagen er dog den, at dette Lovforslag tager Sigte paa en videre Udvikling af vor Ædruelighedslovgivning paa den bestaaende Lovgivnings Grund, og det er da naturligt, at man, før man viderefører den Lovgivning, vi har i Øjeblikket, stiller det Krav, at denne Lovgivning bliver udnyttet paa den mest betryggende Maade. Derfor kan jeg fuldt ud slutte mig til det ærede Medlems Hænstilling om, at de paagældende Autoriteter griber stærkt ind for at søge Bedring af Forholdene i Nyhavn, og til det ærede Medlems Hænstilling om, at der ikke sker nogen yderligere Udvidelse af Alkoholtrafikken, altsaa at de bestaaende Indskrænkninger opretholdes, indtil vi naar til en Lovgivning her. Men naar der tales saa meget fra den Side om, at man skal træffe begrænsende Foranstaltninger, og at man navnlig skal søge Forbud mod Import af Luksus, kunde